

Hajnówka, dnia 21 lutego 2017 r.

BIURO PODAWCZE Sądu Okręgowego w Białymstoku	
Wpł.	21-02-2017
Załączników	1uszp..... godz. 8:15
Teresa Łanicka	

Do
Sądu Okręgowego
w Białymstoku
I Wydział Cywilny
ul. Marii Skłodowskiej-Curie 1
15-950 Białystok

Skasowano znaki opłaty sądowej

na kwotę 40 zł

Podpis

Odwołujący się:

ul. {

@gmail.com

tel. {

Organ (uczestnik postępowania):

Burmistrz Miasta {

ul. {

ODWOŁANIE

od decyzji Burmistrza Miasta { z dn. 20.02.2017 r. znak: PG {

o zakazie zgromadzenia

opublikowanej w Biuletynie Informacji Publicznej dn. 20.02.2017 r. godz. 12:03

Działając w imieniu własnym, niniejszym wnoszę odwołanie i zaskarżam powyższą decyzję w całości, zarzucając rażące naruszenie art. 14 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. z dnia 29 września 2015 r.) i art. 6, 10, 79, 80, 81 k.p.a. - w związku z art. 2, 7, 31 ust. 1 i 3 oraz art. 57 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnoszę o uchylenie decyzji w całości.

UZASADNIENIE

W dn. 6 lutego 2017 r. zawiadomiłem Burmistrza Miasta { o zamiarze zorganizowania w dn. 26 lutego 2017 r. w { publicznego zgromadzenia.

Powołaną wyżej decyzją Burmistrz Miasta { (dalej: „Organ”) zakazał zorganizowania powyższego zgromadzenia. Decyzja Organu została opublikowana w Biuletynie Informacji Publicznej miasta { w dniu 20 lutego 2017 r. o godz. 12:03.

Dowody:

- informacja w BIP oraz decyzja Burmistrza Miasta _____ z dn. 20.02.2017 r.

znak: PG. _____ opublikowana na stronie BIP Urzędu Miasta _____

http://www.bip._____.pl

Z powyższą decyzją nie sposób się zgodzić z następujących względów.

W myśl art. 57 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym (art. 2), w którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7). Przy czym zgodnie z art. 31 ust. 1 i 3 Konstytucji, wolność człowieka podlega ochronie prawnej, a ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i „*tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw*”. Wolność organizowania pokojowych zgromadzeń stanowi jeden z filarów wolności człowieka w ogóle. Na gruncie Konstytucji RP należy ona do najważniejszych swobód obywatelskich, jest wręcz fundamentem ustrojowym, gdyż nie sposób uznać istnienie wolności bez możliwości pokojowego zgromadzania się. Dlatego też wszelkie ograniczenia tej wolności mogą następować wyłącznie na podstawie i w granicach prawa, zgodnie z zasadami demokratycznego państwa prawnego i legalizmu działalności organów władzy publicznej. Ponadto uregulowania ustaw zwykłych, przewidujące ograniczenia wolności zgromadzeń, nie mogą być interpretowane rozszerzająco ani dowolnie, lecz ściśle oraz w sposób nie naruszający istoty tej wolności. Przy czym, zgodnie z utrwalonym w doktrynie prawa konstytucyjnego poglądem, organy administracji powinny się kierować dyrektywą *in dubio pro libertate* (tzn. w przypadku wątpliwości - na korzyść wolności).

W tym kontekście i w ścisłym powiązaniu z normami rangi konstytucyjnej, należy rozpatrywać uregulowania zawarte w art. 14 ustawy – Prawo o zgromadzeniach. Zgodnie z tą normą prawną, organ gminy wydaje decyzję o zakazie zgromadzenia nie później niż na 96 godzin przed planowaną datą zgromadzenia, jeżeli:

- 1) jego cel narusza wolność pokojowego zgromadzania się, jego odbycie narusza art. 4 lub zasady organizowania zgromadzeń albo cel zgromadzenia lub jego odbycie naruszają przepisy karne;
- 2) jego odbycie może zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu w znacznych rozmiarach, w tym gdy zagrożenia tego nie udało się usunąć w przypadkach, o których mowa w art. 12 lub art. 13.

W zaskarżonej decyzji Organ powołał się na art. 14 pkt 2 ustawy – Prawo o zgromadzeniach. Jednak zawarta w uzasadnieniu argumentacja nie wskazuje na to, by miało powstać jakiekolwiek zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi albo mienia w znacznych rozmiarach. Odnosząc się do wywodów uzasadnienia, należy stwierdzić co następuje:

- 1) Organ stwierdził, że medialny rozgłos towarzyszący zgromadzeniu wskazuje, że tegoroczny marsz spowoduje zainteresowanie i uczestnictwo większej, niż wskazanej w zawiadomieniu liczby osób. Jest to jednak twierdzenie gołosłowne. Według danych podanych przez Policję, w ubiegłorocznym marszu wzięło udział ok. 180 osób. W związku z tym organizator zawiadomił Organ o zamiarze zorganizowania zgromadzenia na 500 osób,

uwzględniając możliwą zwiększoną liczbę uczestników. Liczba ta i tak jest nieduża, zważywszy, że miasto _____ liczy ok. 21 000 mieszkańców. Przy czym jako organizator zapewniam własne służby porządkowe (co zadeklarowano w zgłoszeniu). Zeszłoroczny marsz odbył się bez żadnych incydentów, co może potwierdzić Policja.

2) Organ wskazał, że „zgromadzenie jest wymierzone przeciwko mieszkańcom, którzy czują uzasadnioną obawę co do naruszenia porządku publicznego w swoim mieście”. Twierdzenie to nie jest poparte żadnymi dowodami, lecz stanowi gołosłowne twierdzenie Organu. Zgodnie z wnioskiem, celem zgromadzenia jest upamiętnienie żołnierzy podziemia anty-komunistycznego z okazji zbliżającego się Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Planowany przez organizatora pokojowy przemarsz ma więc upamiętniać postaci kluczowe dla niepodległości Polski, których wkład w walkę z komunizmem został uhonorowany przez Sejm RP ustawą ustanawiającą 1 marca Narodowym Dniem Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Organ nie podał żadnych argumentów, dlaczego według niego zdarzenie to miałoby być wymierzone przeciwko mieszkańcom oraz, na czym miałoby polegać naruszenie porządku publicznego w mieście. Chyba, że Organ uznaje za takie naruszenie sam fakt upamiętnienia Żołnierzy Wyklętych w formie przemarszu.

3) Organ wskazał, że „przeciwna organizacji marszu jest społeczność obu wyznań: katolickiego i prawosławnego” oraz, że Rada Miasta _____ wyraziła zdecydowany sprzeciw przeciwko organizacji przedmiotowego zgromadzenia publicznego”. Twierdzenia te nie mogą jednak uzasadniać zakazu odbycia zgromadzenia. Po pierwsze, nie ma dowodów że te społeczności są przeciwne zgromadzeniu - tym bardziej, że w tej samej decyzji Organ wyraził obawę co do znacznej liczby uczestników. W tym zakresie argumentacja zawarta w decyzji jest wewnętrznie sprzeczna, bowiem Organ z jednej strony twierdzi że społeczność lokalna jest zgromadzeniu przeciwna, a z drugiej – troska się o to, czy liczba uczestników nie będzie zbyt duża. Po drugie, argumentacja ta ma charakter emocjonalny, bowiem opiera się na założeniu, że jeżeli określona część wspólnoty nie chce określonego zgromadzenia, to powinno się go zakazać. Jest to twierdzenie z samego założenia błędne i w istocie niedemokratyczne, bowiem celem zgromadzeń może być wyrażanie poglądów zarówno powszechnie akceptowanych, jak i takich, które akceptowane nie są lub powodują kontrowersje. Na tym bowiem polega wolność zgromadzeń i wolność słowa w demokratycznym państwie prawa. Argumentacja przeciwna, powołująca się na negatywną opinię czysto hipotetycznej grupy osób, jest argumentacją niedemokratyczną oraz niezgodną z prawem, bowiem w ustawie – Prawo o zgromadzeniach nie ma przesłanki dopuszczającej wydanie zakazu na takiej podstawie. W ten sposób Organ sam przyznaje, iż jednym z motywów wydanej decyzji była w istocie lokalna polityka (skoro powodem ma być uchwała rady miasta, czy opinia społeczności lokalnej – pomijam w tym miejscu kwestię prawdziwości tego drugiego argumentu).

Gdyby przyjąć w/w twierdzenia Organu za uzasadnioną podstawę zakazu zgromadzenia publicznego, to nie tylko w _____ ale również w wielu innych gminach i miastach w Polsce niemożliwe byłoby odbycie jakiegokolwiek zgromadzenia, akcentującego aprobatę lub dezaprobatę wobec określonych spraw. Tymczasem na gruncie powołanych wcześniej przepisów Konstytucji i Prawa o zgromadzeniach, niedopuszczalne jest zakazanie zgromadzenia z tego tylko powodu, że jego cel może się niektórym nie podobać lub powodować dyskomfort.

4) Organ podał również, że w czasie przemarszu w pobliskim Soborze [] będzie odprawiane „szczególne nabożeństwo w przeddzień Wielkiego Postu, gdzie wierni wraz z Kościołem proszą o wybaczenie wszystkich win i proszą o wybaczenie wszystkim, którzy świadomie lub nieświadomie, z własnej woli lub z innych przyczyn dopuścili się czynów niegodnych”.

Jest naturalne, że w centrum każdego miasta może znajdować się świątynia. Jest też rzeczą zwyczajną, że w godzinach popołudniowych, w niedzielę, w świątyni odbywa się msza lub nabożeństwo. Gdyby uznać to za przyczynę zakazu odbycia zgromadzenia, oznaczałoby to, że w małej lub średniej miejscowości, w niedzielę wieczorem nie można by było organizować zgromadzeń. Jednak msza (nabożeństwo) odbywa się wewnątrz świątyni, natomiast zgromadzenie – na ulicy. Pokojowy jest zarówno cel zgromadzenia (upamiętnienie Żołnierzy Wyklętych), jak i cel uroczystości kościelnych (ofiara mszy św., modlitwa). Nie wiadomo więc, na czym polega rzekoma sprzeczność między tymi wydarzeniami, na którą wskazuje Organ? Zupełnie niezrozumiałe jest przy tym przytoczenie przez Organ celu nabożeństwa. Można by z niego wnosić, że według Organu, deklarowane przez wiernych przebaczenie win, które ma się odbyć podczas uroczystości kościelnej, miałoby stać w jakiejś sprzeczności z celem marszu. Nie wiadomo jednak, gdzie Organ tej sprzeczności upatruje – czy w upamiętnieniu bohaterów, którzy oddawali życie za Ojczyznę i (często) także za chrześcijańską Wiarę, w walce z bezbożnym komunizmem? Nie sposób więc przyjąć takiej argumentacji, szczególnie że patronką tegorocznego marszu jest znana ze swojej godnej i bohaterskiej postawy, Danuta Siedzikówka „Inka”.

5) Organ powołał się na przeprowadzone postępowanie dowodowe. Jednak wyniki tego postępowania są dla mnie jako organizatora nieznane. Organ przeprowadził postępowanie dowodowe na zasadzie inkwizycyjności, całkowicie pozbawiając mnie możliwości udziału w tym postępowaniu, prawa odniesienia się do zgromadzonych dowodów, złożenia wyjaśnień, złożenia własnych wniosków dowodowych. W ten sposób Organ przeprowadził postępowanie nieobiektywnie i jednostronnie, koncentrując się na zebraniu bliżej nieokreślonych „dowodów” przeciwko planowanemu zgromadzeniu. Godzi to w zasady rzetelnego postępowania administracyjnego wyrażone w art. 6, 10, 79, 80 i 81 k.p.a.

Podsumowując, powody wydania przez Organ decyzji o zakazie zgromadzenia są pozaprawne gdyż leżą w tym przypadku poza normami prawnymi wyrażonymi w art. 14 pkt 1 i 2 ustawy – Prawo o zgromadzeniach. Organ nie wykazał żadnej z przesłanek określonych w tym przepisie: tzn. że odbycie zgromadzenia mogłoby zagrażać życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu w znacznych rozmiarach, ani też, by jego cel naruszał wolność pokojowego zgromadzania się, jego odbycie naruszałoby art. 4 lub zasady organizowania zgromadzeń albo cel zgromadzenia lub jego odbycie naruszałoby przepisy karne. Przeciwnie - uważna analiza uzasadnienia prowadzi do wniosku, że decyzję wydano kierując się subiektywnym odczuciem bądź samego Organu, bądź bliżej nieokreślonej grupy mieszkańców. W miejsce rzetelnych ustaleń w oparciu o materiał dowodowy, organ gminy zastosował kryteria uznaniowe i subiektywne, a nawet emocjonalne, odrywając się od przesłanek wyrażonych w art. 14 pkt 1 i 2 ustawy – Prawo o zgromadzeniach. W ten sposób pozbawił odwołującego się wolności i odpowiadającego jej prawa do pokojowego zgromadzania się, które jest gwarantowane powołanymi w *petitum* normami prawnymi rangi konstytucyjnej i ustawowej. Powyższe stanowi rażące naruszenie tych norm.

Z powyższych względów, zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym, co uzasadnia jej uchylenie w całości.

.....

Załączniki:

1. odpis pisma dla Organu
2. dowód uiszczenia opłaty 40 zł